

Bilag.

Til Landstinget!

Herved tillade vi undertegnede, der alle ere Kreditorer hos A/S. „Gl. Mønt“, og hvis Krav udelukkende hidrøre fra Opførelsen af den projekterede Telegrafbygning, os allerærbødigst at henvende os til det høje Ting.

Under Behandlingen af Lovforslaget om en Telegrafbygning i København blev det i Tinget udtalt, at den omtalte Bygning, hvis Planen om at sælge den til Staten ikke var fremkommen, vilde være „staaet færdig nu og formentlig ogsaa til Dels været udlejet, og den vilde saaledes have kunnet forrente de i den indestaaende Kapitaler. Dermed vilde Risikoen for de i hele denne Bygning interesserede Haandværkere være bragt ned maaske til et Minimum“.

Denne Udtalelse, der har særlig Vægt, fordi den fremsættes af et bygningskyndigt Medlem af det høje Ting, kunne vi fuldt ud tiltræde. Men derfor forekommer det os ogsaa, at det vil være saa meget desto haardere en Skæbne, der rammer os, hvis Lovforslaget ikke bliver gennemført, og vi paa Grund deraf skulde lide saa betydelige økonomiske Tab. Navnlige maa det tages i Betænkning, hvad der ogsaa er fremhævet af det samme ærede Medlem under Forhandlingerne, at vi med Føje kunde nære den Opfattelse, at vi uden Risiko kunde indlade os paa at foretage de meget betydelige Ekstraarbejder, der have fundet Sted, netop for at ændre Planen i den Retning, som var ønsket af Ministeriet, og altsaa ogsaa fortsætte de øvrige Arbejder.

Forholdet er saaledes det, at hvis Planen om Salget af Ejendommen til Staten overhovedet ikke var fremkommen, vilde vi have faaet vore Tilgodehavender for Ejendommens Opførelse i alt væsentligt betalte, medens vi nu, hvis Lovforslaget ikke bliver til Lov, lide Tab, der ere af ganske afgørende Betydning for flere af os. Hvis Ejendommen ikke købes af Staten, ville adskillige af de foretagne Ændringer være ganske værdiløse, ja oven i Købet medføre fornyede Omforandringer og Bekostninger. Dertil kommer, at Ejendommen ikke kan forventes udlejet i et Omfang af virkelig økonomisk Betydning førend til Oktober Flyttedag 1908, hvilket medfører en betydelig Fordyrelse af dette Byggeforetagende til Bankrenter og Kreditforeningsrenter samt Skatter. Kort sagt: Sagen vil stille sig saaledes, at Ejendommen vil blive flere Hundredetusinde Kroner dyrere end oprindeligt kalkuleret, og ingen af os — eller os alle i Forening — vil magte at overtage denne Ejendom. Den vil blive overtaget af Prioritetshaverne, og vi ville alle tabe vore Tilgodehavender. Disse løbe op til ca. 300,000 Kr., og vi ville intet deraf kunne erholde hos A/S., der intet ejer uden denne Ejendom, og intet hos den Mand, der staaer bag dette Aktieselskab, da han ogsaa er bleven ruineret ved denne Sag. Vi kunde efter den oprindelige Plan for dette Byggeforetagende have erholdt saa at sige hele vort Tilgodehavende ved Ejendommens Prioritering; nu er Foretagendet blevet fordyret med flere Hundredetusind Kroner uden paa nogen Maade at være blevet forbedret derved, og dette Tab rammer os og — som det indrømmes — uden Skyld fra vor Side. Mange af os kunne ikke bære dette Tab. Den største Kreditor mellem os har allerede, blandt andet forarsaget ved, at Loven ikke blev gennemført i sidste Rigsdagssamling, været nødsaget til at standse sine Betalinger, og hans Fordring tilfalder hans Kreditorer, saa Tabet i Virkeligheden rammer langt flere end os, der undertegne denne Henvendelse.

Da der under Lovforslagets Behandling i Tinget er fremkommet saa velvillige Udtalelser om vor Stilling saavel fra Højrepartiets Side ved det ærede 4de Medlem for København som fra Socialdemokratiets Side ved det ærede 6te Medlem for København, er det, at vi driste os til at fremstille vore Forhold til denne Sag for det høje Ting. For os er det jo uden Betydning, hvor Ansvar ligge for den Stilling, vi ere